

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

چند درس و عبرت از فتح قسطنطنیه

(ترجمه)

#فتح قسطنطنیه

#قسطنطنیه

اول: فتح قسطنطنیه به یاد می‌آورد که همه مسلمانان یک امت واحد هستند، صلح و جنگ‌شان یکی است و به یاد آورنده‌ای این است که متفرق و پارچه شدن امت اسلامی به کشورهای کوچک، فقط منافع استعمارگران را تأمین می‌نماید، و این که جنگ نژادی، مذهبی و قبیله‌ای تنها به نفع دشمنان امت تمام می‌گردد و بس. یقیناً وحدت ما تحت چتر یک دولت واحد، هسته‌ای فتوحات و به اکمال رساندن بشارت‌های نبوی صلی الله علیه وسلم است.

دوم: فتح قسطنطنیه برای ما می‌آموزاند که کشورهای قَطْری-عربی کشورهای نازا(و جامد) هستند که هیچ سودی ندارند؛ بلکه بار دوش اهالی خود هستند. اسلام برای رهبری و برای این آمده است که به جهانیان حمل شود؛ اما کشورهای سایکس پیکو، کشورهای ضعیفی هستند که توان حمل اسلام و پشتیبانی از خود را ندارند. بدون شک راز قوت و قدرت‌مندی امت محمد صلی الله علیه وسلم، دین اسلام و یکپارچگی شان تحت چتر یک دولت واحدی است که در آن اختیار مسلمانان در دست خودشان باشد؛ نه در دست غرب.

سوم: فتح قسطنطنیه که به دست آن امیر جوان (21 ساله) انجامید، ما را به این رهنمایی می‌کند که این امیر افرادی را دریافت که از آن اطاعت می‌کردند و از هیچ دستور او سرپیچی نمی‌کردند. رسول الله صلی الله علیه وسلم -در حدیث بشارت فتح قسطنطنیه- توأم با مدح امیر، ارتش آن را نیز مدح کرده و فقط نگفته: «فَلَنَنعَمَ الْأَمِيرُ أَمِيرَهَا (چی نیکو امیری ست امیر آن)» بلکه افزوده است: «وَلَنَنعَمَ الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ (و چی نیکوست آن ارتش)». اطاعت ارتش از امیرش و گوش فرا دادن‌شان به دستورات و دیدگاه امیر از مهم‌ترین اموری بود که آن‌ها را به هدف‌شان -فتح قسطنطنیه- رساند.

چهارم: فتح قسطنطنیه به یاد ما امت مسلمه امور متعددی را می‌آورد که مهم‌ترینش این است که ما انسان هستیم، گاه کار درست انجام می‌دهیم و گاه اشتباه می‌کنیم؛ اگر اشتباه کنیم -چنانچه در گذشته مغول و صلیبی‌ها ما را اشغال کرده بودند- دشمنان امروزی امت بر ما غالب می‌گردند، و اگر کار درستی انجام دهیم -همانند گذشته- امت پیروزی و فتوحات می‌گردیم. ما می‌توانیم از اشتباهات خود جلوگیری کنیم، اما به دو شرط؛ اول: به ترک اشتباهات و گناهان خود، به حق و با اخلاص عزم راسخ داشته باشیم. دوم: بدانیم ما بدون دولت اسلامی یتیم‌هایی هستیم.

برگرفته از مجله الوعی

15 جنوری 2010م

20 جمادی الاولیٰ 1441ھ.ق

مترجم: حمزہ "پارسا"